

Китоби Юил ва Калисои Лӯдикеяи Адвентистони Рӯзи Ҳафтум — Рақами ҳашт

Jeff Pippenger

2025-12-09

Рақами Ҳашт

Ў ба кӣ донишро таълим хоҳад дод? Ва ба кӣ ақидаро фаҳмон хоҳад кард? Ба онҳое ки аз шир чудо шудаанд, ва аз сина канда шудаанд.

Зеро бояд фармон бар фармон бошад, фармон бар фармон; сатр бар сатр, сатр бар сатр; андаке ин ҷо, ва андаке он ҷо. Зеро Ў бо лабҳои лакнатдор ва бо забони дигар ба ин қавм сухан хоҳад гуфт. Ба онон ки Ў гуфта буд: «Ин аст оромие, ки бо он метавонед хастаро ором бахшед; ва ин аст тароват», вале онҳо нахостанд бишнаванд.

Аммо каломи Худованд барои онҳо чунин буд: ҳукм бар ҳукм, ҳукм бар ҳукм; сатр бар сатр, сатр бар сатр; андаке ин ҷо ва андаке он ҷо; то ки раванд, ва ба қафо афтанд, ва шикаста шаванд, ва ба дом афтанд, ва дастгир шаванд.

Пас каломи Худовандро бишнавед, эй мардони истехзокунанда, ки бар ин қавме, ки дар Ерусалим аст, ҳукмронӣ мекунед. Зеро шумо гуфтаед: «Мо бо марг аҳд бастаедем, ва бо дӯзах ба созиш даромадаем; ҳангоме ки тозиёнаи фарогир бигзарад, он ба мо нахоҳад расид, зеро дурӯғро паноҳгоҳи худ сохтаем, ва зери ботил худро ниҳон кардаем». Бинобар ин, чунин мегӯяд Худованд Худо: «Инак, Ман дар Сион барои таҳкурсии санге мениҳам, санги озмудашуда, санги гаронбаҳои кунҷӣ, таҳкурсии устувор; ҳар кӣ имон оварад, шитоб нахоҳад кард. Ва довариро ба ресмон, ва адолатро ба шокул хоҳам ниҳод; ва жола паноҳгоҳи дурӯғро рубуда хоҳад бурд, ва обҳо ҷойи пинҳонро фаро хоҳанд гирифт. Ва аҳди шумо бо марг ботил карда хоҳад шуд, ва созиши шумо бо дӯзах пойдор нахоҳад монд; ҳангоме ки тозиёнаи фарогир бигзарад, он гоҳ шумо зери пойи он поймол хоҳед шуд». Ишаё 28:9–18.

Мардони истехзокунандае, ки бар Ерусалим ҳукмронӣ мекунанд, роҳбарони калисои Лаодикиягии Адвентистони Рӯзи Ҳафтум мебошанд, ки Ишаё чанд оят пештар онҳоро ҳамчун «мастони Эфроим» ва «тоҷи такаббур» муайян кардааст. Дар Панतिकост Петрус ба онҳое посух дод, ки иддао мекарданд ин паёмро мардони маст эълон менамоянд. Давраи борони охирон ба паёми ҳақиқӣ ва дурӯғини борони охирон вобаста аст. Паёме, ки аз ҷониби Худованд меояд, ҳамеша ду табақаи парастандагонро ба вучуд меоварад, ва ҳар ду табақа шароб менӯшанд. Паёми такдисёфта, ё шароби такдисёфта, ҳамон аст, ки дар Юъил аз даҳони бевафоён бурида мешавад.

Эй мастон, бедор шавед ва гирия кунед; ва эй ҳамаи майнӯшон, нола кунед, аз барои шираи нав; зеро ки он аз даҳони шумо бурида шудааст. Юил 1:5.

Дар боби якуми Юил боғдорони шарии тоқзор, ки калисои Лӯодиқияи Адвентистони Рӯзи Ҳафтумро намояндагӣ мекунанд, дар иртибот бо он ки «шароби нав» аз даҳонашон «бурида

шудааст», маҳкум ва доварӣ карда мешаванд. Худо фурӯрезии Рӯҳи Худро дар борони охирин, ки бо «ҳадияҳои таомӣ ва нӯшокӣ» ифода ёфтааст, аз боғдорони шарири маст буридааст ё боздоштааст.

Ҳадияи ордӣ ва ҳадияи нӯшокӣ аз хонаи Худованд қатъ шудааст; коҳинон, хизматгузори Худованд, мотам доранд. Сахро хароб гардидааст, замин нола мекунад; зеро ғалла нобуд шудааст, шароби нав хушк шудааст, равшан заиф гаштааст. Эй кишоварзон, шарманда шавед; эй тоқпарварон, навҳа кунед, барои гандум ва барои чав; зеро ҳосили сахро талаф ёфтааст. Тоқ хушк шудааст, ва дарахти анҷир пажмурда гаштааст; дарахти анор, инчунин дарахти хурмо ва дарахти себ, ҳатто ҳамаи дарахтони сахро, ҳазон шудаанд; зеро шодӣ аз бани-одам пажмурда гардидааст. Камарҳои худро бибандед ва мотам гиред, эй коҳинон; навҳа кунед, эй хизматгузори қурбонгоҳ; биёед, тамоми шаб дар палос бихобед, эй хизматгузори Худои ман; зеро ҳадияи ордӣ ва ҳадияи нӯшокӣ аз хонаи Худои шумо боздошта шудааст. Рӯзаеро тақдис намоед, маҷлиси тантанавиро даъват кунед, пирон ва ҳамаи сокинони заминро ба хонаи Худованд Худои худ чамъ оваред, ва ба Худованд истиғоса кунед: Вой бар он рӯз! зеро рӯзи Худованд наздик аст, ва он мисли ҳалокат аз ҷониби Қодири Мутлақ хоҳад омад. Оё хӯрок пеши чашмони мо қатъ нашудааст, ва низ шодӣ ва хурсандӣ аз хонаи Худои мо? Юил 1:9–16.

Ҳангоме ки «мастони Эфроим»-и Ишаъё дар китоби Юъил «бедор» мешаванд, вазъияте, ки онҳо ба он бедор мегарданд, паёми борони охирин аст, ки ба сурати «шароби нав» ифода ёфтааст. Он аз қавми баргузидаи аҳди Худо боздошта шудааст. «Ғалла» дар ин порча вожаи умумӣ барои дона аст, ва Каломи Худо Нони Осмон аст; ва дар ин порча он «табоҳ гардидааст».

«Шароби нав» — ин паёми ҳақиқати ҳозира аст, ки дар 11-уми сентябр фаро расид. «Шароби нав хушк шудааст» ва «қатъ гардидааст», зеро «шароби нав»-ро танҳо онҳое эътироф мекунанд, ки ба роҳҳои «қадим»-и Ирмийё бозмегарданд, зеро паёми «нав» ҳамеша бо паёми «қадим» мувофиқ аст. Вожае, ки ба «хушк шудааст» тарҷума гардидааст, дар забони ибронӣ маънои «шарманда шудан»-ро дорад.

Онҳое ки «шарманда» мешаванд, яке аз мавзӯҳои асосии Юъил ва анбиё мебошанд. Майгусорони Эфроим аз паёми қалбакии борони охирини худ, ки бисёр вақт онро паёми «сулҳу амният» меноманд, шарманда мешаванд. Се рамзи ғалла, шароби нав ва равшан паёми борони охиринро ифода мекунанд. Борони охирин ҳамчунин ҳамчун рехтани Рӯҳулқудс ифода шудааст.

Кори Рӯҳи Муқаддас ин аст, ки ҷаҳонро аз гуноҳ, адолат ва доварӣ маҳкум созад, ва маҳз ба ҳамин тартиб. Каломи Худо аз гуноҳ маҳкум месозад ва бо «ғалла» ифода шудааст. Доштани «шароби нав» касонеро муайян мекунад, ки Рӯҳи Муқаддасро доранд; ӯ бо «борон» ва ҳамчунин бо «шароб» ифода мешавад, зеро ҳам «борон» ва ҳам «шароб» ба осонӣ метавонанд ҳамчун паём ё таълим исбот шаванд.

Аммо Ман ба шумо ростиро мегӯям: барои шумо беҳтар аст, ки Ман биравам; зеро агар Ман наравам, Тасаллибахш назди шумо нахоҳад омад; вале агар биравам, Ёро назди шумо хоҳам фиристод. Ва ҳангоме ки Ё биёяд, ҷаҳонро дар бораи гуноҳ, ва дар бораи адолат, ва дар бораи доварӣ маҳкум хоҳад кард: дар бораи гуноҳ, зеро ба Ман имон намеоваранд; дар бораи адолат, зеро Ман назди Падари Худ меравам, ва шумо Маро дигар намебинед; дар бораи доварӣ, зеро мири ин ҷаҳон маҳкум шудааст. Ман ҳанӯз бисёр чизҳо дорам, ки ба шумо бигӯям, аммо шумо алҳол онҳоро бардошта наметавонед. Вале ҳангоме ки Ё, Рӯҳи ростӣ, биёяд, шуморо ба тамоми ростӣ роҳнамоӣ хоҳад кард; зеро Ё аз Худ сухан нахоҳад гуфт; балки ҳар он чи бишнавад, ҳамонро хоҳад гуфт; ва чизҳои ояндаро ба шумо хабар хоҳад дод. Юҳанно 16:7–13.

«Ғалла»-и Юил Каломи Худост, ки аз «гуноҳ» маҳкум месозад. «Адолат» дар онҳое зоҳир мегардад, ки инсонияти худро ба воситаи паёми ҳақиқати ҳозира, ки ба сурати «шароби нав» (паём)-и «нав» (ҳақиқати ҳозира) ифода шудааст, бо илоҳият пайваستاанд. «Равған» рамзи «доварӣ» аст, зеро «доварӣ» бар он асос меёбад, ки оё доваришавандагон «равған» доранд ё не. Ғалла, шароби нав ва равғани Юил маҳкумияти гуноҳ, адолат ва доварӣ мебошанд. Ҳамаи унсурҳои кори Рӯҳулқудс дар иртибот бо рехтани борони охир маҷмӯи ҳақиқатҳоеро ташкил медиҳанд, ки бояд аз 9/11 сар карда Адвентизми Лоудикиягиро имтиҳон намоянд, он гоҳ ки Юил ба онҳо амр мекунад: «Бедор шавед!»

Се рамзи паёми борони охирин ба се паёми ғариштагони Ваҳйи чордаҳ ҳамсонанд, ва «деҳқонон» бояд «шармсор» гарданд ва «боғбонон» бояд «нола» кунанд. Дар Юил қавми Худо ҳаргиз набояд шармсор гарданд.

Ва шумо хоҳед донист, ки Ман дар миёни Исроил ҳастам, ва ки Ман Худованд Худои шумо ҳастам, ва ғайри Ман дигаре нест; ва қавми Ман ҳаргиз хичил нахоҳанд шуд. Юил 2:27.

Кишоварзон ва тоқпарварон шармандаанд ва нола мекунанд, зеро паёми тақаллубии борони охирине, ки онҳо пешниҳод менамоянд, барои ба вучуд овардани ҳаёт дар тоқзоре, ки ба онҳо барои нигоҳубин супурда шуда буд, қудрате надорад. Адвентизм аз набиӣ занонаи худ медонад, ки онҳо даъват шуда буданд, то таҷрибаи борони охиринро ба иҷро расонанд, аммо самари киштзорҳо пажмурда шудааст. Онҳо махсусан «барои гандум ва барои ҷав» шарманда мешаванд ва мегирянд. Ҳадиҳои нахустмеваи «ҷав» дар рӯзи эҳёи Масеҳ мавсими Панतिकостро оғоз намуд, ки дар Панतिकост бо ҳадиҳои нахустмеваи «гандум»-и Панतिकост ба анҷом расид. Майпарастони Эфроим шармандаанд, зеро онҳо дар ҷониби нодурусти мавсими Панतिकост қарор доранд, ки он аз 9/11 то қонуни якшанбе, ҳангоме ки борони охирин мерезад, тақрор мегардад.

«Бисёриҳо то андозаи зиёд борони пешинро қабул накарданд. Онҳо ҳамаи манфиатҳоеро, ки Худо ба ин васила барои онҳо муҳайё сохта буд, ба даст наоварданд. Онҳо умед доранд, ки ин норасоӣ бо борони охирин ҷуброн хоҳад шуд. Вақте ки фаровонтарин изофаи файз ато карда шавад, онҳо ният доранд дилҳои худро барои қабули он боз намоянд. Онҳо ба хатои даҳшатноке роҳ медиҳанд. Корё, ки Худо бо ато кардани нур ва маърифати Худ дар дили инсон оғоз кардааст, бояд пайваста идома ёбад.

Ҳар як шахс бояд эҳтиёчи шахсии худро дарк намояд. Дил бояд аз ҳар гуна нопокӣ ҳоли гардида, барои сокин шудани Рӯҳ пок карда шавад. Шогирдони аввалин маҳз ба воситаи иқрор ва тарк кардани гуноҳ, ба воситаи дуои чиддӣ ва тақдиси худ ба Худо, барои фурӯрезии Рӯҳи Муқаддас дар Рӯзи Панतिकост тайёр шуданд. Ҳамон амал, танҳо ба дараҷаи бештар, бояд ҳоло анҷом дода шавад. Он вақт василаи инсонӣ фақат мебоист баракатро талаб кунад ва мунтазири Худованд бимонад, то ки Ё кореро, ки ба ӯ тааллуқ дорад, ба камол расонад. Худост, ки ин корро оғоз кардааст, ва Ё кори Худо ба анҷом хоҳад расонд ва инсонро дар Исои Масеҳ комил хоҳад сохт. Аммо набояд нисбат ба файзе, ки бо борони пешин муаррифӣ шудааст, ҳеҷ гуна бепарвой зоҳир гардад. Танҳо онҳое, ки мувофиқи нуре, ки доранд, зиндагӣ мекунанд, нури бештар хоҳанд гирифт. Агар мо ҳар рӯз дар зоҳир намудани фазилатҳои фаёли масеҳӣ пеш наравем, зухуроти Рӯҳи Муқаддасро дар борони охирин нахоҳем шинохт. Он метавонад бар дилҳои атрофи мо фурӯ резад, аммо мо онро на дарк хоҳем кард ва на қабул.» «Шаҳодатҳои барои воизон», 506, 507.

Дар заминаи он ҳатте, ки Хоҳар Вайт онро «мавсими Панतिकостӣ» меномад, «борони аввал» Масеҳ буд, ки пас аз поён омаданааш аз мулоқоти осмонии Худ, баъд аз он ки эҳё гардида буд, бар шогирдон дамид. «Борони охир» дар ин замина Панतिकост буд. Дар алфои мавсими Панतिकостӣ чанд қатра бар шогирдон дамида шуд, ва дар омега шогирдоне, ки бар онҳо дамида шуда буд, бо забонҳои оташин ба тамоми ҷаҳон суҳан мегуфтанд. Зухури Рӯҳулқудс дар оғоз ва дар анҷом. Илоҳият Рӯҳулқудсро ба башарият тавассути як паём дар оғоз мерасонад, ва илоҳият ва башарият дар якҷоягӣ, чунон ки бо забонҳо (башарият) ва оташ (Илоҳият) ифода шудааст, Рӯҳулқудсро ба башарият тавассути як паём дар анҷом мерасонанд. Қурбонии навбари ҷав дар оғоз бо эҳёи Масеҳ мувофиқат мекунад, ва ду нони гандум дар қурбонии навбари Панतिकост бо Панतिकост мувофиқат мекунад.

Он ду нон ягона қурбоние буданд, ки ҳамиртуруш, яъне рамзи гуноҳро, дар бар мегирифтанд. Нонҳо пухта шуда буданд; бинобар ин, бартараф гардидани гуноҳро ифода мекарданд, вале ҳамзамон ин ҳақиқатро устувор медоштанд, ки он ду нони ҷунбонидашаванда, ки саду чилу чор ҳазорро намояндагӣ мекарданд, мардону заноне буданд, ки гунаҳкор буданд ва аз он гуноҳҳо ба воситаи Фиристодаи Аҳд дар боби сеюми Малоқӣ пок карда шуда буданд. Пас, алфои мавсими Панतिकост Нони Осмонро нишон медод, ки ба шогирдонаш таълим медод; ва омегаи он мавсим ҳамон шогирдонро ҳамчун ду нони нон рамзӣ нишон медод, ки ба осмон боло бардошта шуданд. Бинобар ин, рамзи илоҳият ва инсонияти забонҳои оташин ва боло бардоштани қурбонии ҷунбонидашаванда, ки шогирдонро дар бурдани паём ба ҷаҳон пешнамоӣ мекард, бо ҳам муттаҳид мешаванд, то муайян созанд, ки саду чилу чор ҳазор бояд ҳамчун қурбоние боло бардошта шаванд, ки Исои Масеҳро ба таври комил намояндагӣ мекунад; ва Исои Масеҳ нишон медиҳад, ки илоҳият, вақте бо инсоният муттаҳид мешавад, гуноҳ намекунад.

Ин ки кас «борони аввал»-ро «қабул» накунад, вале интизор бошад, ки «камбудии» «ҳамаи баракатҳои, ки Худо» бо «борони аввал» «фароҳам оварда буд», «ба василаи борони охир ҷуброн хоҳад шуд», «иштибоҳи даҳшатнок» аст. Борони аввал ҳамон «роҳҳои қадим»-и Ирмией, ки дар 9/11 ҳамчун роҳе муайян гардид, ки бояд дар он рафтор кард. Ин

«иштибоҳи даҳшатнок» аст ва ҳамчунин фиреби қавие мебошад, ки одамонро ба ин меорад, ки гумон кунанд паёми борони охире доранд, ки бар санг бино шудааст, аммо дар охир мефаҳманд, ки паёми онҳо бар рег бино шуда будааст.

Петрус дар намояндагии худ аз яксаду чилу чаҳор ҳазор дар давраи борони охир шарм надошт, ки бевосита фаҳмонад, ки кӣ маст буд ва кӣ маст набуд. Ҳамаи анбиё дар бораи айёми охир суҳан мегӯянд, ва Юбил «мастони Эфроим»-ро нишон медиҳад, ки бедор мешаванд ва бо далели равшане рӯ ба рӯ мегарданд, ки имтиёзи он ки он қавме бошанд, ки нидои баланди фариштаи сеюмро зери қудрати борони охир эълон мекарданд, барои ҳамеша аз онҳо гирифта шудааст. Яксаду чилу чаҳор ҳазор дар давраи борони охир, аз 9/11 то қонуни якшанбе, парварда ва мӯҳр зада мешаванд. Онҳо касонеанд, ки ба ҳар ҷо ки Ё меравад, Барраро пайравӣ мекунанд.

Петрус дар Панतिकост намояндаи он мардумест, ки паёми борони охирино эълон мекунанд; паёме ки ӯ онро бар китоби Юбил асос мегузорад. Яҳудиён, ки дар тӯли тамоми таърихи худ масъулияти риоя кардани Пантикостро бар ӯҳда гирифта буданд, аз ҷониби Петрус огоҳ карда мешуданд, ки он Пантикосте, ки ҳамаи Пантикостҳои пешин ба сӯи он ишора мекарданд, акнун дар ҳоли иҷро шудан буд. Яҳудиён, ҳамчун мастони Эфроим, аз шароби Бобил ҷунон маст буданд, ки Петрус ва ёздаҳ нафарро, ҳангоме ки онҳо паёми борони охирино дар чорҷӯби китоби Юбил пешниҳод мекарданд, ба мастӣ муттаҳам намуданд. Вақте ки мастони Эфроим дар ояти панҷуми боби якуми Юбил «бедор» мешаванд, онҳо бо раванди озмоишии борони охирин рӯ ба рӯ мегарданд, ки дар он ду гурӯҳ ташаққул меёбанд. Дар ин раванди озмоишӣ як гурӯҳ паёми борони охирино мешиносад ва гурӯҳи дигар онро намешиносад.

«Мо набояд мунтазири борони охирин шавем. Он бар ҳамаи онҳое меояд, ки шабнам ва боронҳои ғайзро, ки бар мо мефароянд, хоҳанд шинохт ва қабул хоҳанд кард. Ҳангоме ки мо пораҳои нурро гирд меоварем, ҳангоме ки раҳмдориҳои яқини Худоро, ки дӯст медорад мо ба Ё таваккал намоем, қадр мекунем, он гоҳ ҳар як ваъда иҷро хоҳад шуд. “Зеро, ҷунон ки замин навада худро мерӯёнад, ва ҷунон ки боғ он ҷиро, ки дар он кошта шудааст, месабзонад, ҳамчунин Худованд Худо адолат ва ҳамдро пеши ҳамаи халқҳо мерӯёнад.” Ишаё 61:11. Тамоми замин бояд аз ҷалоли Худо пур шавад.» Тафсири Китоби Муқаддаси Адвентистони Рӯзи Ҳафтум, ҷилди 7, 984.

«Шинохтан» маънои «ба ёд овардан ё бозёфтани дониш»-ро дорад, зеро паёми борони охирон тавассути таърихҳои муқаддаси гузашта шинохта мешавад, ки таърихи борони охирино ба тасвир меорад. Таърихи Петрус дар Панतिकост дар дохили сохтори таърихӣ ҷой дода шуда буд, ки Юил баён намудааст. Заминаи Юил бо иҷрои он аз ҷониби Петрус ду шохидро барои таърихи Нидои Нимашаби соли 1844 фароҳам меорад. Он се шохид (ва дигарон) бояд ҳамчун намунаҳои таърих, замина ва паёми борони охирон «шинохта» шаванд.

Вақте ки Масеҳ пас аз суғуд карданааш ва сипас бозгаштанааш бар шогирдон давид, он чун «чанд катра» пеш аз рехтани бузург дар Панतिकост буд. Дар оғоз ва анҷом зуҳури рехта шудани Рӯҳулқудс вучуд дошт. Он чанд катра аз Масеҳ ба шогирдонаш алфои давраи

Пантикост мебошанд, ки бо омега ва рехта шудани паём аз ҷониби шогирдон ба ҷаҳон ба поён мерасад. Алфо бо ҳадияи нахустмеваи ҷав нишон дода мешавад ва бо ҳадияи нахустмеваи гандум анҷом меёбад. Оғози борони охир бо фурӯ оварда шудани биноҳои бузурги шаҳри Нью-Йорк дар 9/11 ишора карда шуд. Ин оғози таърихеро нишон медиҳад, ки ба қонуни якшанбе мебарад. 9/11 бо ҳадияи нахустмеваи ҷав ифода мешавад ва қонуни якшанбе ҳадияи нахустмеваи гандум аст.

Мастзадагони Эфроим ба ин воқеият бедор карда мешаванд, ки салтанати онҳо аз онҳо гирифта шуда, ба қавме дода хоҳад шуд, ки самарҳои муносибро ба бор меоварад. Юил нофармонии мастзадагонро бо нишон додани он баён мекунад, ки ҳадияҳои «хӯроқӣ» ва «нӯшокӣ» аз хонаи Худованд қатъ гардидаанд ва «шароби нав» аз даҳони онҳо бурида шудааст. «Шароби нав» дар забони ибронӣ шарбати тозафишурдашуда аст, аммо «шаробе», ки мастзадагон дар ояти панҷум менӯшанд, шарбати тахмиршуда мебошад. Ду навъи шароб, ки рамзи таълимот аст, ва дар заминаи китоби Юил ин таълимот паёми борони охир мебошад. Мастзадагони Эфроим шарбати тахмиршударо нӯшидаанд, ва онҳо аз шарбати «нав»-и тозафишурдашуда «бурида» шудаанд. Ду навъи шароб ду паёми борони охирро ифода мекунад, ва мастзадагон аз паёми пок «бурида» шудаанд. Вожаи ибронӣ, ки ба «бурида шудан» тарҷума шудааст, бар пояи одати қадимии аҳд бастанӣ ҳайвонотро пора карда, аз миёни қисматҳои онҳо гузаштан қарор дорад. «Бурида шудан» маънои рад карда шуданро ҳамчун қавми аҳди Худо дорад.

Китоби Юил қавми Худоро дар айёми охир муайян мекунад: аз миллериён, ки дар натиҷаи кушода шудани китоби Дониёл дар соли 1798 ба вучуд оварда шуданд, оғоз ёфта, то яксаду чилу чор ҳазор, ки дар натиҷаи кушода шудани китоби Дониёл дар соли 1989 ба вучуд оварда мешаванд, анҷом меёбад. Дар ибтидо, рехтани Рӯҳулқудс бо давраи вақт аз маҷлиси урдугоҳии Экзетер то ноумедии 22 октябри соли 1844 ифода ёфта буд. Он таърих масали даҳ бокираи Матто бисту панҷро иҷро намуд, ки дар таърихи яксаду чилу чор ҳазор айнан, ҳарф ба ҳарф, такрор мегардад.

«Масали даҳ духтари бокираи Матто 25 ҳамчунин таҷрибаи қавми Адвентистро тасвир мекунад». «Муборизаи Бузург», 393.

«Маро бисёр вақт ба масали даҳ бокира ишора мекунад, ки панҷ нафари онҳо хушманд буданд ва панҷ нафари дигар — беақл. Ин масал то ҳарф ба ҳарф ба ҷо омадааст ва ба ҷо хоҳад омад, зеро он махсусан ба ин замон тааллуқ дорад ва, мисли паёми фариштаи сеюм, ба иҷро расидааст ва то поёни замон ҳамчунон ҳақиқати ҳозира боқӣ хоҳад монд». Review and Herald, August 19, 1890.

«Ҷаҳоне ҳаст, ки дар шарорат, дар фиреб ва гумроҳӣ, дар ҳуди сояи марг меҳобад,—хуфта, хуфта. Кист, ки аз дарди ҷон ранҷ мекашад, то онҳоро бедор созад? Кадом овоз метавонад ба онҳо бирасад? Зехни ман ба оянда бурда мешавад, ба он вақт, ки ишора дода хоҳад шуд: “Инак, Домод меояд; берун оед, то Ёро пешвоз гиред.” Вале баъзеҳо барои ба даст овардани равшанӣ, ки ҷароғҳои ҳудро бо он пур кунанд, таъхир хоҳанд кард, ва бисёр дер хоҳанд фаҳмид, ки хислате, ки бо равшанӣ ифода шудааст, интиқолпазир нест. Он равшанӣ адолати Масеҳ аст. Он хислатро ифода мекунад, ва хислат

интиқолпазир нест. Ҳеҷ кас наметавонад онро барои дигаре таъмин кунад. Ҳар кас бояд барои худ ҳислате ба даст оварад, ки аз ҳар доғи гуноҳ пок карда шудааст.» Bible Echo, May 4, 1896.

Кистанд онҳое, ки «дар азоби ҷонанд, то бедор созанд» «чаҳонеро, ки дар шарорат меҳобад?» Юил ба ин савол ҷавоб медиҳад:

Ва чуниин хоҳад шуд, ки ҳар кӣ номи Худовандро бихонад, наҷот хоҳад ёфт; зеро дар кӯҳи Сион ва дар Уршалим наҷот хоҳад буд, чунон ки Худованд гуфтааст, ва дар бақияе ки Худованд хоҳад хонд. Юил 2:32.

Мо ин мавзӯро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

Бегоҳии рӯзи эҳё, ду нафар аз шогирдон ба сӯи Иммоус, шаҳраки хурде дар ҳашт мил дуртар аз Уршалим, равона буданд. Ин шогирдон дар қори Масеҳ мақоми намоёне надоштанд, вале ба Ӯ имондорони ҷиддӣ буданд. Онҳо барои ба ҷо овардани иди Фисх ба шаҳр омада буданд ва аз воқеае, ки ҷанде пеш рух дода буданд, саҳт саргардон гашта буданд. Онҳо хабари субҳро дар бораи бардошта шудани ҷасади Масеҳ аз қабр, инчунин гузориши занонро, ки фариштагонро дида буданд ва бо Исо вохӯрда буданд, шунида буданд. Акнун онҳо ба ҳонаҳои худ бармегаштанд, то мулоҳиза ва дуо кунанд. Онҳо бо андӯҳ сайри шомгоҳи худро идома медоданд ва дар бораи манзараҳои муруфия ва маслубшавӣ суҳбат мекарданд. Ҳеҷ гоҳ пеш аз ин онҳо то ин ҳад қомилан рӯҳафтада нашуда буданд. Беумед ва беимон, онҳо дар сояи салиб роҳ мерафтанд.

«Онҳо дар роҳи худ ҳанӯз дур нарафта буданд, ки шахси бегонае ба онҳо ҳамроҳ шуд; вале онҳо он қадар ба андӯҳ ва навмедии худ фуру рафта буданд, ки ӯро бо диққат мушоҳида накарданд. Онҳо суҳбати худро идома дода, андешаҳои дилҳои худро баён менамуданд. Онҳо дар бораи таълимоте, ки Масеҳ дода буд, андеша мекарданд, вале ба назар мерасид, ки онро дарк карда наметавонанд. Ҳангоме ки онҳо дар бораи воқеае, ки рӯй дода буданд, суҳан мегуфтанд, Исо орзу дошт онҳоро тасалли дихад. Ӯ ғами онҳоро дида буд; Ӯ андешаҳои муҳолифу саргардонеро мефаҳмид, ки ба зеҳни онҳо ин фикрро меоварданд: Оё ин Шаҳсе, ки Худро то ба ин ҳад хор шудан иҷоза дод, метавонад Масеҳ бошад? Андӯҳи онҳоро боздоштан мумкин набуд, ва онҳо мегиристанд. Исо медонист, ки дилҳои онҳо бо муҳаббат ба Ӯ пайванд ёфтаанд, ва орзу дошт ашқҳои онҳоро пок кунад ва онҳоро аз шодӣ ва хурсандӣ пур гардонад. Аммо Ӯ бояд аввал ба онҳо дарсҳое медод, ки ҳаргиз фаромӯш нахоҳанд кард.»

«Ва Ӯ ба онҳо гуфт: “Ин ҷӣ гуфтугӯест, ки ҳангоми роҳ рафтан бо якдигар доред, ва ҷаро андӯҳгин ҳастед?” Ва яке аз онҳо, ки номаш Клеопас буд, дар ҷавоб ба Ӯ гуфт: “Магар Ту танҳо мусофире дар Ерусалим ҳастӣ ва аз воқеае ки дар ин рӯзҳо дар он ҷо рӯй додаанд, хабар надорӣ?”» Онҳо ба Ӯ аз ноумедии худ нисбат ба Устодашон қисса карданд, «ки пайғамбаре буд, дар амал ва суҳан пеши Худо ва тамоми мардум қудратманд;» вале «сарқоҳинон ва роҳбарони мо», гуфтанд онҳо, «Ӯро супурданд, то ба марг маҳкум гардад, ва Ӯро маслуб карданд.» Бо дилҳое ки аз ноумедӣ саҳт озурда буданд, ва бо лабони ларзон, онҳо илова карданд: «Мо умед доштем, ки Ӯ ҳамон қасест, ки бояд Исроилро наҷот медод; ва ғайр аз ин ҳама, имрӯз рӯзи сеюм аст, аз он вақт ки ин

воқеаҳо ба амал омаданд.»

Ачиб аст, ки шогирдон суханони Масеҳро ба ёд наоварданд ва дарк накарданд, ки Ў воқеаҳое, ки ба амал омада буданд, пешгӯй карда буд! Онҳо дарнаёфтанд, ки қисми охиринаи баёни Ў ҳамон қадар ба яқин иҷро хоҳад шуд, чунон ки қисми аввал иҷро шуд, яъне дар рӯзи сеюм Ў боз эҳё хоҳад шуд. Ин ҳамон қисме буд, ки мебоист онҳо ба ёд медоштанд. Қоҳинон ва сарварон инро фаромӯш накарданд. Дар рӯзе, ки «пас аз рӯзи тайёри буд, сарқоҳинон ва фарисиён назди Пилотус чамъ омада, гуфтанд: Эй оғо, мо ба ёд дорем, ки он фиребгар, ҳангоме ки ҳанӯз зинда буд, гуфта буд: “Пас аз се рӯз Ман боз эҳё хоҳам шуд”». Матто 27:62, 63. Аммо шогирдон ин суханонро ба ёд наоварданд.

«Пас Ў ба онҳо гуфт: Эй беақлон ва сустдилон дар имон овардан ба ҳамаи он чи анбиё гуфтаанд: оё лозим набуд, ки Масеҳ ин азобҳоро бикашад ва ба ҷалоли Худ дохил шавад?» Шогирдон дар ҳайрат буданд, ки ин ғариб кист, ки то ба амиқи ҷонҳои онҳо роҳ меёбад ва бо чунин ҷиддият, меҳрубонӣ ва ҳамдардӣ, ва бо чунин умедбахшӣ сухан мегӯяд. Аз замони хиёнат ба Масеҳ бори аввал онҳо эҳсоси умед карданд. Борҳо онҳо бо диққат ба ҳамсафари худ менигаристанд ва меандешиданд, ки суханони Ў айнан ҳамон суханоненанд, ки Масеҳ мегуфт. Онҳо аз ҳайрат пур шуда буданд, ва дилҳояшон аз интизори шодмонона ба тапидан оғоз кард.

«Аз Мусо, аз ҳамон Алфои таърихи Китоби Муқаддас оғоз намуда, Масеҳ дар тамоми Навиштаҳо он чиро, ки дар бораи Худаш буд, ба онҳо шарҳ дод. Агар Ў дар аввал Худро ба онҳо ошкор месохт, дилҳои онҳо қонеъ мегаштанд. Дар қамоли шодии худ онҳо дигар ба ҳеҷ чизи бештар гурусна намонданд. Аммо зарур буд, ки онҳо шаҳодатеро, ки намунаҳо ва пешгӯиҳои Аҳди Қадим дар бораи Ў дода буданд, дарк намоянд. Имони онҳо мебоист бар ҳаминҳо устувор гардад. Масеҳ барои бовар кунондани онҳо ҳеҷ мӯъҷизае ба амал наовард, балки нахустин қори Ў ин буд, ки Навиштаҳоро тавзеҳ диҳад. Онҳо ба марги Ў ҳамчун ба нобудии ҳамаи умедҳои худ нигариста буданд. Акнун Ў аз навиштаҳои анбиё нишон дод, ки маҳз ин қавитарин далел барои имони онҳо буд. »

«Ҳангоми таълим додани ин шогирдон, Исо аҳамияти Аҳди Қадимро ҳамчун шаҳодат ба рисолати Худ нишон дод. Имрӯз бисёре аз онҳое ки худро масеҳӣ эътироф мекунанд, Аҳди Қадимро қанор мегуздоранд ва даъво мекунанд, ки он дигар ҳеҷ ғоидае надорад. Аммо таълими Масеҳ чунин нест. Ў онро то ба дараҷае баланд арзёбӣ мекард, ки рӯзе гуфт: “Агар ба Мусо ва анбиё гӯш надиханд, ҳатто агар қасе аз мурдагон бархезад ҳам, бовар нахоҳанд кард.” Луқа 16:31.»

«Ин овози Масеҳ аст, ки ба воситаи падарсолорон ва анбиё сухан мегӯяд, аз айёми Одам то саҳнаҳои хотимагии замон. Начотдиҳанда дар Аҳди Қадим ҳамон қадар равшан ошкор шудааст, ки дар Аҳди Ҷадид. Ин нурест, ки аз гузаштаи нубувватӣ метобад ва ҳаёти Масеҳ ва таълимоти Аҳди Ҷадидро бо равшанӣ ва зебӣ ошкор месозад. Мӯъҷизаҳои Масеҳ далели илоҳияти Ўянд; аммо далели қавитар бар он ки Ў Раҳокунандаи ҷаҳон аст, дар муқоисаи пешгӯиҳои Аҳди Қадим бо таърихи Аҳди Ҷадид ёфта мешавад.

«Аз нубувват мулоҳиза ронда, Масеҳ ба шогирдонаш тасаввури дурусте дод дар бораи он ки Ў дар инсоният чӣ гуна хоҳад буд. Интизори онҳо аз Масеҳе, ки мебоист мувофиқи орзуҳои одамон тахт ва қудрати подшоҳии Худро соҳиб гардад, гумроҳкунанда буд. Он ба дарки дурусти фуромадани Ў аз болотарин мартаба то поёнтарин мақома, ки метавонист ишғол карда шавад, ҳалал мерасонид. Масеҳ мехост, ки тасаввуроти шогирдонаш дар ҳар ҷузъ пок ва ҳақиқӣ бошад. Онҳо бояд, то ҳадди имкон, дар бораи ҷоми азобе, ки барои Ў таъйин шуда буд, фаҳмиш медоштанд. Ў ба онҳо нишон дод, ки он муборизаи даҳшатноке, ки онҳо ҳанӯз дарк карда наметавонистанд, иҷрои аҳде буд, ки пеш аз бунёд шудани ҷаҳон баста шуда буд. Масеҳ бояд мемурд, чунон ки ҳар вайронкунандаи шарият бояд бимирад, агар дар гуноҳ боқӣ монад. Ҳамаи ин бояд воқеъ мегашт, аммо анҷоми он на бо шикаст, балки бо пирӯзии пурчалол ва абадӣ мебуд. Исо ба онҳо гуфт, ки барои наҷот додани ҷаҳон аз гуноҳ бояд ҳар кӯшише ба ҳарч дода шавад. Пайравони Ў бояд чунон зиндагӣ кунанд, ки Ў зиндагӣ кард, ва чунон кор кунанд, ки Ў кор кард, бо кӯшиши пуршиддат ва поянда.»

«Ҳамин тавр Масеҳ ба шогирдонаш сухан меронд ва зехни онҳоро мекушод, то Навиштаҳоро дарк кунанд. Шогирдон ҳаста буданд, аммо гуфтугӯ суст намешуд. Суханони ҳаёт ва дилпурӣ аз лабони Наҷотдиҳанда фуру мерехтанд. Вале ҳанӯз ҷашмони онҳо баста нигоҳ дошта мешуд. Вақте ки Ў ба онҳо аз сукути Ерусалим нақл мекард, онҳо ба он шаҳри маҳкумшуда бо ғиря менигаристанд. Аммо онҳо ҳанӯз андак ҳам гумон намебуданд, ки ҳамсафари роҳашон кист. Онҳо фикр намекарданд, ки Мавзӯи гуфтугӯяшон дар паҳлӯи онҳо қадам мезанад; зеро Масеҳ ба Худ ишора мекард, ғӯе ки шахси дигаре бошад. Онҳо мепиндоштанд, ки Ў яке аз қасонест, ки дар иди бузург ҳузур доштааст ва акнун ба хонаи худ бармегардад. Ў низ, мисли онҳо, бар санҷиҳои ноҳамвор бо эҳтиёт қадам мезад ва ғоҳ-ғоҳ бо онҳо барои андаке истироҳат бозмеистод. Ҳамин тавр онҳо дар роҳи кӯхистон пеш мерафтанд, дар ҳоле ки Он Қасе ки ба зудӣ ҷойгоҳи Худро дар дасти рости Худо хоҳад гирифт ва метавонист бигӯяд: “Ба Ман тамоми қудрат дар осмон ва бар замин дода шудааст”, дар паҳлӯи онҳо қадам мезад. Матто 28:18.»

«Ҳангоми сафар офтоб ғуруб карда буд, ва пеш аз он ки мусофирон ба макони истироҳати худ бирасанд, коргарони саҳроҳо қори худро тарк карда буданд. Вақте ки шогирдон наздик буданд ба хонаи худ ворид шаванд, он бегона чунин намуд, ки ғӯе мехост роҳи худро идома диҳад. Аммо шогирдон ба Ў майл пайдо карданд. Қонҳои онҳо ташнаи он буданд, ки аз Ў боз ҳам бештар бишнаванд. Онҳо гуфтанд: “Бо мо бимон”. Ба назар чунин менамуд, ки Ў ин даъватро қабул намекунад, вале онҳо пофишорӣ карданд ва зорӣ намуда гуфтанд: “Ба шом наздик аст, ва рӯз бисёр гузаштааст”. Масеҳ ба ин илтиҷо таслим шуд ва “даромад, то бо онҳо бимонад.”»

«Агар шогирдон дар даъвати худ исроф намебарзиданд, наметавонистанд, ки ҳамсафари онҳо Худованди эҳёшуда аст. Масеҳ ҳеҷ ғоҳ ҳузури Худро бар қасе таҳмил намекунад. Ў ба онҳое таваҷҷуҳ мекунад, ки ба Ў ниёз доранд. Ў бо хушнудӣ ба фуромадани хона ворид мешавад ва пасттарин дилро шод мегардонад. Аммо агар одамон аз ҳадде бепарво бошанд, ки дар бораи Меҳмони осмонӣ наандешанд ё аз Ў нахоҳанд, ки бо онҳо бимонад, Ў мегузарад. Ҳамин тавр бисёриҳо ба зиёни бузург дучор мешаванд. Онҳо

Масехро дигар бештар аз он ки шогирдон ҳангоми дар роҳ бо онҳо қадам заданаш мешинохтанд, намешиносанд.»

Шоми содаи нон зуд омода мешавад. Онро пеши меҳмон, ки дар сари миз ҷой гирифтааст, мегузоранд. Акнун Ё дастҳои Худро барои баракат додани ғизо дароз мекунад. Шогирдон аз ҳайрат ақиб меҷаҳанд. Ҳамсафари онҳо дастҳои Худро айнан ба ҳамон тарзе дароз мекунад, ки Устодашон одат дошт чунин кунад. Онҳо боз менигаранд, ва инак, дар дастҳои Ё осори меҳхоро мебинанд. Ҳар ду якбора нидо мекунад: Ин Худованд Исо аст! Ё аз миёни мурдагон эҳё шудааст!

Онҳо бармеҳезанд, то худро ба пойҳои Ё афканда, ба Ё сачда намоянд, аммо Ё аз пеши назарашон нопадид шудааст. Онҳо ба он маконе менигаранд, ки андаке пештар Оне онро ишғол карда буд, ки чисмаш чанде пеш дар қабр хобида буд, ва ба якдигар мегӯянд: «Оё ҳангоми он ки Ё дар роҳ бо мо сухан мегуфт ва Навиштаҳоро барои мо мекушод, дили мо андаруни мо намесӯхт?»

«Аммо бо ин хабари бузурге, ки бояд расонанд, онҳо наметавонанд нишаста сухан ронанд. Хастагӣ ва гуруснагии онҳо аз байн рафтааст. Онҳо таоми худро наҷашида тарк мекунанд ва пур аз шодӣ дарҳол боз ба ҳамон роҳе мебароянд, ки аз он омада буданд, шитобон, то ин муждари ба шогирдон дар шаҳр расонанд. Дар баъзе ҷойҳо роҳ бехатар нест, аммо онҳо аз ҷойҳои нишеб боло мераванд ва бар сангҳои ҳамвор лағжида мегузаранд. Онҳо намебинанд ва намедонанд, ки зери ғимояти Ё ҳастанд, ки ин роҳро ҳамроҳи онҳо паймудааст. Бо асои сафарӣ дар даст, онҳо пеш мераванд, орзу доранд тезтар аз он чи ҷуръат мекунанд, бираванд. Онҳо роҳро гум мекунанд, аммо боз онро меёбанд. Гоҳе давида, гоҳе пешпо хӯрда, онҳо ба пеш мешитобанд, ва Ҳамсафари ноаёни онҳо дар тамоми роҳ бисёр наздик ба паҳлуяшон аст.»

«Шаб торик аст, аммо Офтоби Адолат бар онҳо медурахшад. Дилҳояшон аз шодӣ ҷаҳиш мекунад. Ба назар мерасад, ки онҳо дар ҷаҳони наҷе ҳастанд. Масеҳ Начотдиҳандаи зинда аст. Онҳо дигар бар Ё ҳамчун мурда мотам намегиранд. Масеҳ эҳё шудааст, — боз ва боз онро такрор мекунанд. Ин аст паёме, ки онҳо ба ғамзадагон мебаранд. Онҳо бояд ба онҳо достони аҷиби роҳ ба Эммаусро нақл кунанд. Онҳо бояд бигӯянд, ки кӣ дар роҳ ба онҳо ҳамроҳ шуд. Онҳо бузургтарин паёмеро, ки ҳаргиз ба ҷаҳон дода шудааст, мебаранд, — паёми башорати шодие, ки умедҳои аҳли башар барои замон ва барои абадият бар он вобаста аст». Орзуи асрҳо, 795–801.